

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Premi Solidaritat 2014

Palau del Parlament, 17 de febrer de 2015

La presidenta

I per acabar aquest acte de lliurament del premi Solidaritat 2014, unes paraules. Abans, però, voldria saludar el president, el director, el jurat i els membres de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, els membres de Sicar, els membres de La Directa, el director general d'Immigració, el fiscal d'estrangeria, els membres del cos de mossos d'esquadra, del cos de la policia nacional, el president del Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya i tots vostès.

Per a mi és un plaer tornar a presidir aquest acte del premi Solidaritat, perquè la relació del Parlament amb l'Institut de Drets Humans ve de molt lluny. Com he dit abans, aquesta n'és la vintena edició, però fa més de trenta anys que l'institut es va crear perquè quatre o cinc persones van voler fer alguna cosa relacionada amb els drets humans —i estem parlant de final del segle XX—, i van creure que era important crear a Catalunya una institució, una entitat que lluités pel progrés dels drets humans al món i pel progrés de la democràcia.

Vaig viure moltes de les activitats de l'institut perquè vaig tenir la sort que, com a consellera de Justícia, durant vuit o nou anys vaig inaugurar o cloure la principal activitat de l'institut, que era el curs de drets humans, un curs en què coneixia moltes de les cares dels alumnes que hi assistien, perquè molts eren de l'àmbit de la justícia, de presons, de centres de justícia juvenil i també de l'àmbit de la policia. I, per tant, crec és un curs que mereix suport, que val la pena poder dedicar-hi unes hores, a tot aquest àmbit dels serveis socials, tot aquest àmbit de la policia que, a més, em consta que era molt activa en aquest curs de drets humans. Crec que val la pena mantenir-lo i en aquest sentit vull felicitar l'institut per aquesta iniciativa, que era la primera que va tenir, fa més de trenta anys, però que després s'ha diversificat en moltes més actuacions.

El premi Solidaritat, que va ser el primer que es va donar l'any 1987, sobretot el que volia era premiar entitats o persones que, d'alguna manera, s'havien distingit pel seu compromís amb la societat. Recordo premis com el de sor Genoveva o el de

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Jordi Cots, un gran pedagog, o el d'un centre amb què vaig tenir molta relació, el centre L'Alzina, de menors, de reforma, que va ser el primer a tot l'estat espanyol —un centre que, després, doncs, d'alguna manera, facilitava a altres menors, a altres comunitats autònomes que no tenien centre propi, poder venir a Catalunya a complir les mesures que els tribunals de menors els imposaven—, o altres persones, com Àlvar García Trabanco, un gran activista, que és avui aquí i que va rebre el premi Solidaritat l'any 2011.

Quan veus el nombre de premiats, entitats o persones, t'adones que hi ha una gran sensibilitat a l'hora d'escollir el projecte. Avui ho han pogut sentir quan han parlat la coordinadora i la directora de Sicar cat. Crec que és un gran projecte i, a més, si alguna cosa no m'agrada —i ho dic de broma—, és que no fos el primer a Catalunya, sinó que va començar un projecte a Madrid —ho dic de broma. Sempre intentem ser els primers o intentem ser pioners, i en tots els temes de solidaritat, i en tots els temes d'acolliment de les persones que poden necessitar més la nostra atenció, doncs fem tot el que podem, i crec que la seva actuació i el seu projecte són..., un projecte que, com han dit, va néixer el 2002, però que en molt pocs anys ha crescut enormement i pel qual, si no m'equivoco, han passat sis-centes dones durant aquests anys.

Felicitats novament per la seva actuació. Espero que tots aquests desitjos i les tres pes de què han parlat, doncs, siguin una realitat, i voldria expressar el mateix respecte per la menció especial als mitjans de comunicació. Aquesta menció va néixer més tard, va néixer fa quinze anys. Una de les persones que va ser guardonada amb la menció va ser Rita Marzoa per un programa de ràdio molt positiu que tenia i que no sé si ara continua tenint. Enguany es premia un mitjà com La Directa. Crec que és important poder donar veu a les persones que no en tenen o que en alguns moments necessiten poder tenir veu i poder explicar la seva situació, o bé discutir i criticar, fer una crítica constructiva, de la situació de la nostra societat.

I res més, felicitats a tots, benvinguts de nou al palau del Parlament, i, com sempre, aquesta és la casa de tots i també casa seva.